

pa bo padel. Ako Palmerston v Londonu zmaga, bo Napoleon vse drugač stopil pred francoski državni zbor, kakor če pade. In zato je odložil zbor do 1. sušca. Okoli Savoje in Nice se suče zdaj najbolj politika francoska; al — kakor smo že rekli — premedeni Napoleon noče na vrat na nos reci: Savoja je moja! Gotovo je nek, da je kralj sardinski pripravljen Savojo in Nico odstopiti Francozom, in tudi Cavour nima nič zoper to, ako le sicer dobro menjo naredi; zato mislijo v Parizu, da do 20. sušca — v spomin ravno tistega dneva, ko je Napoleon I. leta 1815 iz pregnanstva na Elbi sopet v Pariz prišel — bote Savoja in Nica že francoske in mladi princ, ki dozda še nobenega naslova nima, bo tisti dan prejel ime „grofa nicajskega“. Ako je vse to res — in berž ko ne je to že vse tako narejeno — je čudno slišati, kar je minister Russel 17. dan t. m. angleškemu zboru rekel, namreč: da Napoleon ne bo zastran Savoje in Nice nič storil, za kar bi popred velikih vlad ne poprašal, in da nikoli ne bo na zedinjenje Savoje s francoskim cesarstvom mislil, ako Savojci sami tega ne želé. Ko pa sedaj Švicarji vidijo, da se cesar Napoleon, čeravno še skrivaje, vendar na vso moč poteguje za Savojo, se tudi oni za en kos oglašajo, ker terdijo, da dva njena kantona, to je Faucigny (beri Fosinj) in Chablais (beri Šablé) bi prav za prav se imela Švajci pridružiti, ako se Savoja od Sardinije odcepi, in politiški modrijan Bard si prizadevuje dokazati, da imenovanima savojskima kontonoma dosti bolj kaže, se zvezati s švicarskimi kantoni kakor pa priti pod francosko vladno ali pa še ostati pri Sardinii, ker, če bi se s Švajco zvezala, bi vsako leto 1 milijon frankov davkov manj plačevala kakor v zavezi s Sardinijo, in 2 milijona manj kakor v zavezi francoski, zakaj sardinska in francoska armada imate toliko vojakov, da se tretji del vseh davkov za-nje potrosi; v Švajci pa ni vojakov, in zato ni toliko stroškov in tudi ni potreba toliko davkov; tudi uradnikov je le malo v Švajci, ker soseskine moške brez plačila veliko služb opravljajo; davki, ktere v Švajci odrajujejo, pridejo ljudstvu samemu v prid za šole, ceste, bolnišnice in druge koristne naprave; na Francozkem in Sardinskem pa, kjer je vedno armada na nogah, se obresti davkov za vojsko porabljenih spremené v smodnikov dim, v železo za orožje in v mertviša; veliko davkov pa gré še na sto drugih potrat, ki jih te države imate; in kaj so nasledki tu in tam? V Švajci so imeli leta 1857 12 milijonov frankov premoženja v državljski kasi, dolga pa nič; na Francozkem nasproti so leta 1858 imeli 8458 milijonov, na Sardinskem pa 888 milijonov frankov dolga. Ako tedaj imenovanima kantonoma pride na zbero, pod katero vladno se hočeta podati, se lahko ugane, kam da se bota nagnila, in tako Napoleonu tudi od te strani ne bo tako lahko, jim „srečo“ svoje države posiliti; zato je pa tudi verjetno, da Savojci ne hrepenijo po Napoleonovih orlih tako, kakor nekatere novíce glas vzdigujejo. Kako se bo tedaj ta reč izkurala, nobeden ne vé. Moške, ki hočejo Napoleonove namene dobro poznati, terdijo, da po vsaki ceni bo vzel Napoleon Savojo: ali z dovoljenjem angleške vlade, če ostane Palmerston minister, ali zoper voljo angleške vlade in cele Evrope, če Palmerston pade. Veliko vprašanje je vendar: ali bo Evropa vedno hotla tako plesati, kakor ji bo Napoleon godil?

— Sedaj se za gotovo vé, da ne bo nič iz tistih četverih nasvetov, ki jih je za poravnanje laških homatij angleška vlada ponudila velikim vladam; zakaj tudi ruska in pruska vlada jih ne poterjate. Bili so tedaj oni „dobri sveti“ le vešice, ki so začasno migljale na nemirnem političnem obnebi, obetaje svetu mirno spravo. Tudi tisto upanje, ki je za dva tri dni pot našlo v zbegane serca, da je namreč cesar Napoleon nekoliko omečil tisto silo, s katero je terjal od sv. očeta odstop Romagne, je spla-

valo po vodi, odkar je pismo francoskega ministra Thouvenela znano, ki ga je kot odgovor na papeževo pismo do katoliških škofov (encikliko), 12. dan t. m. poslal francoskemu poslancu v Rim. V tem pismu razklada minister „dobrote“, ki jih je francoski cesar od leta 1849 do današnjega dne skazal papeževi vladi, ktere bi že davnej več v Rimu ne bilo, ako bi cesarja Napoleona ne bilo; cesar ni jenjal — pravi omenjeno pismo dalje — sv. očetu dobrih svetov dajati za potrebno vladno naredbo; ker pa Romagne, ki se je zoper njega spuntala, noče iz svojih rok spustiti, naj si sam sebi pripiše, ako se zgode še „čedalje huje reči“ — to je z drugimi besedami rečeno: francoska vlada ne bo branila, ako se še druge dežele zoper papeža spuntajo. Ko Thouvenelovo pismo dalje papeževi vladi očituje, „da zgolj posvetno reč meša z vero, čeravno večje ali manjše posvetno posestvo nima z vero čisto nič opraviti, sicer bi papeži nekdanji z majhnim posestvom ne bili to kar so sedanji z večjo lastnino“, in še dalje pravi, „da avstrijski cesar Franc I. leta 1814 in kralj napolitanski sta v pogodbi 11. januarja 1814 tudi zmanjšanje papeževe države zahtevala“, pride med drugim še na to sila prederzno besedovanje, da avstrijska vlada je kriva punta v Romagni, ter pravi, da „tisti dan, ko je avstrijska armada zapustila Romagno, se je punt tam začel; ko bi bili Avstrijanci v Romagni ostali kakor so Francozi v Rimu, bi bili lahko zadušili vse ondotne prekucije“. Pa kaj bomo še dalje razkladali, kar to pismo zapopada. Dosti je, pokazati, da se v Parizu ni za sv. očeta nič na bolje obrnilo in da se čedalje bolj spolnujejo brezbožne pravila tiste knjižure „Papež pa kongres“, ki je rekla: „če manj zemlje, večji je vladar“.

Serbija. Z Beligrada. Neke nespodobne vojaške homatije so verlega kneza Miloša primorale, da se je odpovedal višjemu armadnemu poveljstvu.

Žitna cena

v Kranji 13. februarja 1860.

Vagán pšenice domače 5 fl. 80. — banaške 5 fl. 94. — reži 4 fl. 10. — ječmena — fl. —. — ovsa 2 fl. 95. — prosa 4 fl. 6. — ajde 3 fl. 60. — koruze 5 fl. 20. — soršice —

Kursi na Dunaji

18. februarja 1860

v novem denarji.

Deržavni zajemi ali posojila.

5% obligacije od leta 1859	
v novem dnar. po 100 g. g.	65.—
5% nar. posojilo od l. 1854 „	77.40
5% metalike	69.25
4 1/2% „	60.50
4% „	53.—
3% „	41.—
2 1/2% „	35.—
1% „	13.25

Obligacije zemlišn. odkupa.

(po 100 gold.)	
5% doljno — avstrijske g.	89.—
5% ogerske	72.50
5% horvaške in slavonske „	70.75
5% krajske, štajarske, koroške, istrijanske „	86.—

Deržavni zajemi z lotrijami

Zajem od leta 1834 po 250 „	390.—
„ „ „ 1834 petink. „	380.—
„ „ „ 1839	124.50
„ „ „ 1839 petink. „	120.—
4% narodni od leta 1854 „	108.—
Dohodkine oblig. iz Komo „	16.—

Druge obligacije z lotrijami.

Kreditni lozi po g. 100 . g.	102.—
4 1/2% Terzaški lozi po 100 „	127.—
5% Donavske parabrod-ske po g. 100	103.—
Knez Esterhazy. po g. 40 „	84.—
Knez Salmove po g. 40 „	39.—
Knez Palfyove po g. 40 „	39.75
Knez Claryove po g. 40 „	37.—
Knez St. Genoisove po g. 40 „	36.50
Knez Windischgrätz. po g. 20 „	23.—
Grof Waldsteinove po g. 20 „	27.—
Grof Keglevičeve po g. 10 „	16.—

Denarji.

Cesarske krone g.	18.18
Cesarski cekini	6.26
Napoleonori (20 frankov) „	10.58
Souvraindori	18.30
Ruski imperiali	10.80
Pruski Fridrikdori	11.30
Angleški souvraindori	13.30
Louisdori (nemški)	10.78
Srebro (ažijo)	31. 1/4